

N:o 8.

Af herr **Bremberg**, *angående skrifvelse till Konungen i fråga om lagstiftning till motverkande af skadeinsekten »Nunnans» spridning.*

Skogsinsekten »Nunnan» har såsom bekant de senaste åren härjat skogarna i mellersta och södra delarna af vårt land i oroväckande grad, och staten har i anledning deraf vidtagit kraftiga åtgärder mot dess spridande, för hvilket ändamål ansevärd belopp af Riksdagen anslagits. Det är ju äfven klart, att med den roll våra skogar spela i landets ekonomi man icke kunnat vara likgiltig för den fara, insektens spridning kan medföra.

Det kraftigaste medlet för insektens utrotande torde emellertid vara att genast i början af insektens uppträdande å en trakt afverka de bestånd, som blifvit angripna samt möjligen äfven de angränsande, detta för att desto kraftigare hejda insektens spridning. Ett dylikt tillvägagångssätt är utan tvifvel i ekonomiskt afseende det minst förlustbringande, enär det afverkade virket i de flesta fall kommer att betinga ett pris, som motsvarar den afverkade skogens värde, och derigenom särskilda dyrbara åtgärder för insektens utrotande, såsom limning och dylikt, blifva obehöfliga.

Svårighet möter emellertid för dylikt förfarande, derutinnan att en enskild skogsegare måhända vägrar sin medverkan, äfven om staten skulle erbjuda sig att hålla honom skadeslös för den förlust, han genom åtgärden kunde lida, eller också för skogen fordrar ett orimligt högt pris.

Då behovet af kraftiga åtgärders vidtagande emot ifrågakvarande skadeinsekt är påtagligt och grundas å ett viktigt allmänt intresse, synes mig önskvärdt, att staten kunde, oberoende af den enskilda skogsegarens

medgifvande, å dennes mark vidtaga erforderliga åtgärder men med skyldighet för staten att hålla honom skadslös för den förlust, som tillfogades honom genom skogens afverkande. Staten skulle i fråga om skogen tillerkännas samma rätt som i expropriationslagen för så många fall är i fråga om jord medgifven och som eger motsvarighet jemväl i åtskilliga andra fall, der för allmänt väl ingrepp sker i enskild rätt. Utan tvifvel skulle de i expropriationslagen stadgade former härvid i allmänhet kunna tillämpas. Lika som expropriation skulle denna rätt gälla ej blott enskildes utan äfven menigheters eller allmänna inrättningsars skogar eller under enskildt bruk varande publika skogar. Rätten borde för öfrigt innebära rätt att svedja skogsmarken. Skadeinsekten kan nemligen understundom i stor mängd förefinnas i marken och ej kunna aflägsnas annat än genom bränning. Det skulle emellertid alltid åligga staten att inom viss tid, högst 10 år, hafva sörjt för beredande af återväxt å skogsmarken.

Med åberopande af hvad sålunda anförts tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till lagstiftning i ofvan angifna syfte.

Stockholm den 21 januari 1901.

F. O. Bremberg.